

Moje první láska aneb Třešňový princ

Jak člověku přibývá let i vrásek, stále častěji vzpomíná na časy minulé. Každý se rád vrací do dob svého dětství a raného mládí, kdy jeho jedinou starostí bylo napsat domácí úkol nebo přijít včas k večeři. Ani se mnou to není jiné, neboť s příchodem důchodového věku stále více a více vzpomínám. Pokud jde o první lásky, vybaví se mi zcela jistě můj Třešňový princ.

Bylo mi tehdy něco kolem devíti či deseti let, když jsem se zamilovala. Mým vysněným princem se stal Milan. Pocházel z okresního města, vzdáleného od naší obce necelých 30 kilometrů a jezdil k nám na venkov k babičce. Téměř každou sobotu odpoledne bylo možno vidat jejich žlutého spartaka před malým domkem uprostřed vsi.

Přímo naproti bydlela moje nejlepší kamarádka Alena, kterou jsem často navštěvovala. Od jisté doby hlavně v sobotu odpoledne, abych se ujistila, že žluté auto Milanových rodičů již parkuje před domkem. Pak se totiž dalo očekávat, že se za chvíli objeví venku i Milan. Trávil tu u babičky volný čas až do nedělního podvečera, kdy se pro něj rodiče zastavili.

Tím, že Milan pobýval u babičky každý týden zapadl mezi zdejší vesnické děti a byl jako jeden z nás. Pro mne však byl vyjimečný. Měl tmavé oči i vlasy a krásný sametový hlas. Stále jsem se snažila mu nějak přiblížit v našich dětských hrách. Přála jsem si, aby si mne více všimal, hovořit s ním, předvádět se a zaujmout ho, ale moje úsilí vycházelo dlouho naprázdno. Nevěnoval mi žádnou větší pozornost než kamarádce Aleně nebo jiným dívkám.

Dost mě to trápilo ale nespěšila bych se s tím nikomu na světě. A tak jsem dlouho stále marně procházela nebo se projížděla na kole kolem jejich domku směrem ke hřišti v domnění, že si mne určitě všimne. V zimě jsem chodila bruslit přes půl vesnice schválně až na hřiště, přestože jsem jiné kluziště měla takřka za naším domem.

Jednou jsem nějak zjistila, že Milan sbírá ozdnaky. Neváhala jsem a pohotově jsem si několik zajímavých a neokoukaných ‚vypůjčila‘ od svého staršího bratra z jeho sbírky. Nastrkala jsem je do plechové krabičky po čínském čaji a neustále jsem jimi chrastila v kapse bundy poblíž hřiště. Domnívala jsem se marně, že si toho Milan určitě všimne a bude mít zájem si ozdnaky alespoň prohlédnout. Nebo dokonce vyměňovat! Ale toho to ani nenapadlo. Šel s klukama hrát fotbal na hřišti u Ohrady. Odešly jsme s děvčaty alespoň fandit, abychom byli klukům nablízku.

Někdy být klukům nablízku nebyla až taková výhra. To když si třeba v letním podvečeru vzpomněli, že budou sbírat chrousty. Hřiště bylo po obvodu lemováno vzrostlými javory, na kterých bylo chroustů plno. Kluci je s oblibou chytali a dávali do krabičky, aby je nám, holčkám, pak v nestřeženém okamžiku strkali za tričko. Samozřejmě se to neobešlo bez ječení a výskání. Padly i nějaké pepné nadávky na adresu kluků, ale oni si z toho nedělali vůbec nic. Naopak, spíše z nás měli velkou legraci.

Blížil se konec školního roku. S kluky jsme ohledně chroustů už uzavřely křehké příměří a společně se vydali na třešně. Kousek za vsí, za hřbitovem jich byla celá alej. Za celý rok jsme v tato místa sotva zavítali, ale když nastal čas třešní, nikdo z dětí neodolal. Chodívali jsme houfně jak procesí ke hřbitovu a cpali si třešně všude, kam se jen vešly. Pro tento účel se nejlépe osvědčily teplákové bundy. Ty sloužily jako víceúčelová taška pro cokoli, co rostlo a zároveň bylo k jídlu v širokém okolí. V době mého dětství nosily všechny děti bez rozdílu skoro jak uniformu pro volný čas teplákovou soupravu, sestávající se z bavlněných tepláků a k tomu bundy, zakončené v pase pružným lemem. Pod bundu se vešla dobrá dvě kila ať už třešní, hrachových lusků nebo letních jablek. Když jsme se takto zásobili, třešněmi například, posedali jsme si na lavičky v dřevěné autobusové zastávce a pojídali jsme, dokud jsme celý obsah bundy nezdolali. Kluci s oblibou stříleli zbylými peckami po sobě, někdy i po nás, my jsme se zas bavily tím, že jsme si třešněmi ověšovaly uši jako by to byly náušnice.

Při cestě ke hřbitovu jsem si na hřišti zapomněla kolo, pro které jsem se vracela. A tak když jsem ke třešňové aleji dorazila já, bylo už všude plno dětí. Ty nejnižší větve stromů byly již obsazeny hodovníky. Všechny děti už visely někde ve větvích v prapodivných polohách, tu sedící, tu visící jak nějakí opičáci. Trhali hbitě třešně, které jim rychle mizely buď v puse nebo pod bundou.

Obhlédla jsem ze země situaci na stromech a usoudila, že vylezu na ten nejbližší, kde se mi zdálo trhačů nejméně a taky jsem tam viděla Milana. Nastal však problém. Zjistila jsem, že ani na nejnižší položenou větev stromu ze země nedosáhnou, byla pro mne příliš vysoko. Rozhodla jsem se pro jiný postup. Vzala jsem kolo a přistavila ho ke kmenu. Chystala jsem se stoupnout na sedlo a odtud se už do koruny stromu vyhoupnu docela jednoduše. Ale co se nestalo? Kolo se mi pod nerovným terénem pod nohama rozjelo směrem k příkopu a já jsem z něj spadla tak nešťastně, že jsem si udělala výron v kotníku. Ukrutně to bolelo. Polykala jsem slzičky, aby nikdo neviděl. Jedna z kamarádek si přece jen všimla a

doběhla mi ke hřbitovní studni namočit kapesník jako obklad. Přiložila jsem ho na kotník. Bolest trochu ustoupila, ale mně bylo jasné, že s lezením na strom je konec. Tolik jsem se na třešňové hody těšila a teď tohle! Radši bych se neviděla.

A v tom se to stalo. Milan, který byl někde ve vršku stromu hbitě slezl dolů a najednou se objevil přímo přede mnou. Poklekl do uválené trávy a se slovy , Rozepni bundu´ mi vysypal celý obsah své bundy do mé. Potom se posadil na příkop vedle mne a jemně mi setřel slzičku. Hrábl znovu do své bundy a vytáhl dvojici zatoulaných třešní a ověsil mne jimi jako princeznu. Byla jsem v sedmém nebi!

Když bolest v kotníku trochu více ustoupila, sedla jsem na kolo a jako ve snách jsem odjela domů.

Doma jsem vysypala třešně do připravené zadělavací mísy. Když maminka uviděla tu záplavu třešní řekla : ‚Jé , to je třešní! To můžeme udělat bublaninu.´ Já ale z obavy, abych o darované třešně nepřišla jsem zvolala: ‚Bublaninu ne, já chci buchty!´ ‚Tak nameleš mák, zpražila mé nadšení pro buchty maminka, protože věděla, že já makové nerada, že radši tvarohové. A tak jsem mlela mák. Trvalo mi to dlouho, protože jsem jednou rukou otáčela mlýnkem na mák a druhou jsem s posvátnou úctou vkládala do úst třešně, kterých se dotýkal on, můj ‚Třešňový princ.´ , jak jsem mu začala vdychu říkat. Bylo mi při tom tak krásně u srdce. Zato však špatně od žaludku, protože jsem těch třešní snědla celou tu mísu. A potom jsem se napila, což se na třešně nikdy nemá. Ale byla jsem z toho nečekaného obratu Milanovy přízně ke mně tak zpitomělá, že mi to vůbec nedošlo.

A vlastně mi to bylo i jedno. Strašně jsem se začala těšit na prázdniny, které už klepaly na dveře. S odstupem času mohu říct, že to byly jedny z nejhezčích, které jsem kdy zažila. Milan trávil u babičky celý červenec. Chodili jsme společně s ním i dalšími dětmi do kina. Promítali přímo u nás v obci v jedné ze školních učeben krásné dobrodružné filmy. Shlédlí jsme tehdy poprvé v životě všechny ty filmy podle románové předlohy K. Maye jako byl Poklad na Stříbrném jezeře, Vinnetou a další. Všechny se později natolik proslavily, že je po letech doslova ‚htaly´ i další a další generace.

Chodili jsme se koupat do zdejšího rybníka, zvaného Kadlečák. Rybník byl hluboký něco málo přes 2 metry. My, dívky, které jsme se naučily plavat teprve nedávno jsme se držely spíše u kraje, kde bylo vody méně. Odtud jsme pozorovaly ty starší děti, zejména kluky, kteří byli na hloubce. Skákali šipky z dřevěného můstku, tyčícího se alespoň tři metry nad vodní hladinou! Jejich šipky byly ale stále dokonalejší a oni si toho byli náležitě vědomi. Jedním okem měřili vodní hladinu a druhým pokukovali po nás, dívkách, zdali se díváme a oceňujeme náležitě jejich skokanské umění. I Milan se díval. Když stál na skákadle on, doprovázela jsem jej pohledem a spiklenecky jsem na něho mrkla. On, teprve potom, jako by do té doby čekal na můj souhlas skočil plavnou šipku a zanořil se do hlubiny.

Na hrázi rybníka stálo několik starých, dutých vrb. Ta poslední, nedaleko skokanského můstku byla tak vykotlaná, že se v ní schoval i dospělý člověk. Kluci se většinou nepřevlékali, ale my, dívky jsme vrbu používaly jako převlékárnu, protože takové zařízení u našeho rybníka chybělo. Pokud se šla některá z dívek převléknout, měli kluci velké nutkání se právě v té chvíli jakoby náhodou procházet kolem. Samozřejmě nás to dost zlobilo /nahota se tehdy nenosila/, takže jsem velmi ocenila Milanovu galantnost, když se postavil k vrbě zády a tím zatarasil vchod, aby zabránil cizím pohledům.

Někdy nás koupání v rybníku omrzelo a tak jsme zašli raději k řece Bystřici. Ta byla od nás vzdálená asi 2 km pěší chůze polem a loukami. Jednou jsme si naplánovali krásnou projížďku. Milan vzal s sebou nafouknutou duši od auta či traktoru. Nasedli jsme do ní a jeli od jednoho mostu k druhému jako na lodičce. Řeka nebyla příliš hluboká, ale velmi prudká. Byla to krásná dobrodružná cesta.

Léto uplynulo tak rychle jako ta voda v řece a byl tu nový školní rok, pak zase zima se svými radovánkami. Když jsem si na začátku prosince utrhla v třešňové aleji u hřbitova pár větévek jako Barborku, zavzpomínala jsem na naše třešňové dobrodružství, na krásně prožité léto i podzim. Očekávala jsem příchod nového jara plna nedočkavosti a těšila jsem se, co i zase přinese nových a krásných zážitků, ve kterých bude hlavní postavou on, můj Třešňový princ.

Ale další pohádka se už nekonala. Milan sice dál jezdil na víkendy k babičce, ale nějak se z mého zorného pole postupně vytratil. Bylo mu už 15 let. Začal jezdit na Pionýru či motorce, ale na tandemu vozil zcela jinou slečnu. Byla jí dívka z Prahy, která jezdila také k babičce, ale do sousední vsi. Nevím, kde se ti dva potkali. Snad na třešních? Kdoví?

Nejprve mne to velmi mrzelo a trápila jsem se tím. Pak mi došlo, že se s tím musím smířit. Začal další školní rok. To už jsme navštěvovali školu ve vedlejším městě. Seděla jsem opět ve 3. lavici uprostřed s kamarádkou Alenou. Za mnou seděl nový žák jménem Alex. Učení ho příliš nebavilo, neboť se v lavici pořád vrtěl, vyrušoval a vymýšlel různé legrácky. S těmi se zaměřil především na mne. Začalo to tím, že mi neustále něco šeptal do ucha, ale nerozuměla jsem mu. Trochu mne to obtěžovalo a tak jsem mu řekla, ať toho nechá. S tím se ale nespokojil a změnil taktiku. Začal mi čmárat prstem po zádech a chtěl, ať mu odpovídám. To mne rozčilovalo ještě více. Jednoho dne, když si pořád nedal říci a vytrvale maloval na má

záda, trochu jsem zbystřila a soustředila se více na jeho vzkazy a malůvky. Maloval srdíčka. Malá, větší a ještě větší. To vše na mých zádech! Najednou mi to došlo- vždyť on mne miluje! To mi velmi zalichotilo a začala jsem mu věnovat více pozornosti. Tak mi neuniklo, že je to vlastně docela hezký a sympatický kluk. Začaly se mi víc a více líbit jeho tmavé vlasy a oči , jeho stále zasněný pohled...

Ale to už je jiný příběh. Trochu ho s léty zavál čas. Asi proto, že nebyl první.

Na Milana vzpomínám častěji. Pokaždé, když znovu spatřím, jak se holé třešňové větévky v čase vánočním promění v křehkou růžovou krásu. Vždycky, když se pak v časném předjaří objeví záplava růžových něžných kvítků třešní s kouzelnou mocí při polibku milenců. A naposledy, když přicházejícím létem začnou skrze sytou zeleň listů probleskovat první načervenalé plody. Už teď cítím tu krásnou neopakovatelnou třešňovou vůni, vnímám tu sytou rudou barvu, která prýští z dozrávajících plodů. Jen je ochutnat. Mám pro třešně slabost. Vnímám ta tři stádia proměny kouzelné třešňové větévky, která září jak drahokam. Zrovna jako v pohádce, ve které chybí už jen princ. Mně ale nechybí. Stále žije v mých vzpomínkách, které si hýčkám už od dětství.

Milan, má první láska - můj Třešňový princ...